

да го види; но той са лъжаше: защото развратенитѣ чловѣци немаѣ никакъвъ срамъ, и тѣ сж сѣкоги готови на всевъзможни низости. Филоклъ са катуляше свѣдливо за да го не види онзи мръеникъ: той са боеше да не увеличи неговото нещастіе като му показва щастіето на единъ неприятель, който са подига на развалинитѣ на противника си. Но Протезилай търсяше тцателно Филокла; той искаше да го сърадва, и да го умоли да поиска отъ царя да са върне въ Салентъ. Филоклъ бѣше много искрененъ и не можаше да му обѣщае че ще дѣйствиова за връщанъето му; защото той отъ сѣкиго найдобръ знаеше колко бы было губелно завръщанъето му: но той му приказва чловѣколюбиво, показва състраданіе къмъ него, постара са да го утѣши и го свѣтова да умилостиви боговетѣ чрезъ чисти нравы и чрезъ едно голѣмо търпѣніе на злинтѣ си. И понеже са научи че царьтъ отнелъ отъ Протезилая сичкитѣ неправедно добити неговы имущества, той му обѣща двѣ нѣща които вѣрно испълни отъ послѣ: едното, да са погрижи за жена му и за дѣцата му, които бѣхж останжли въ Салентъ въ ужасна бѣдность, изложены на общата умраза; другото, да испроводи на Протезилая, въ този отдалеченъ островъ, нѣкоя парична помощ за подмога въ бѣдността му.

Между туй корабелнитѣ платна са надуватъ отъ благопріятенъ вѣтъръ. Егезиппъ подканя отхожданъето на Филокла. Протезилай ги гледа като трѣгватъ, и очитѣ му оставатъ вшиты и неподвижны връху крайморіето: той слѣдова съ очи кораба който цѣпи водитѣ, и който вѣтърътъ все повече отдалечава. Доро и когато исчезнж отъ очитѣ му той представяше въ ума си очертаніето му. Найподиръ, смутенъ, яростенъ, обнетъ отъ отчаяніе, той си кжса космытѣ, търкаля са по пѣська, укорява боговетѣ за строгостъта имъ, призовава напраздно на помощъ жестоката смъртъ, която, глуха на молбытѣ му, не го удостоява да го отърве отъ голѣмытѣ му злины, а той самъ нема смѣлость да затрые себеси.

Между туй корабьтъ благопріятетвованъ отъ Нептуна и отъ вѣтроветѣ стига подиръ малко въ Салентъ. Извѣстяватъ на царя че влѣзва въ пристанището: тосъ